

Baardsen, Gjest

Gjæst Baardsen Sogndalsfjærn,

hans Elskov og Fængselsliv.

Forfattet af ham selv.

Gud trøste mig, som maa i Slavekjæder,
Dg skumle Fængsel sutte Livet hen,
Forfilde jeg begangne Feil begræder,
Forfilde vil jeg vende om igjen.
Kun Græmmelse, kun glædelose Dage,
Dg bittert Nag mit Hjerte føle maa.
Mig hjælper ei at klynke, ei at klage,
Kun taus jeg sukker i min skumle Braa.

Jeg ønsker dog min Sang man vilde høre,
Dg af min tunge Skjæbne vorde vis.
Gid en og hver den maa i Hjertet røre,
Dg vække Frygt for Lovens tunge Ris,
Som haardt har smertet mig og mange flere.
Ulykkens Sonner, Døtre ligesaa;
Man skulde ei saa fluy vort Tal formere,
Ei Lastens Bei saa let henføres paa.

Ei blev jeg mer end Andre født Misbæder,
Engang og jeg var fro og hjerteglad,
Den Moder, som min Skjæbne nu begræder,
Engang saa haab'fuld ved min Bugge sad.
Jeg vorte frem i Kundskab som i Alder,
Min Lærers Gunst og Ros jeg daglig nød,
At! Ingen da i Tanken falder,
Hvad Skjæbnen fiden mig at prøve bød.

Saa svandt da mine første Aar og Dage
I Sorgløshed og barnlig Ufkyld hen,
Min Moder from jeg stræbte at behage,
Dg blev af hende elsket ont igjen,
Dg skjont saa tidlig faderløs jeg bliver,
At jeg ei nævne kunde Fadernavn,
En god Opdragelse hun mig dog giver
Dg ved sin Flid erstatted' Fadere Savn.

V box 11:317

Til By og fjerne Egne bort jeg ilte,
Mit Hjem og Fødested jeg snart forlod,
En Tid mig Skjæbnen saare blidt tilsmilte,
Dg Lykken gunstig var og gav mig Mod.
O Kjærlighed! din hulde klare Kjerte
Antændtes tidlig i mit unge Bryst:
En yndig Pige fænglede mit Hjerte,
Hun blev mit Alt, hun var min Fryd og Lyft.

Besjelet af de rene, kjære Tanker
Alt snart min Pige vorde skal min Brud,
Paa Havets Volger uforfagt jeg vanter.
Jeg trodser Farer, trodser Storm og Slud.
Af ren og salig Glæde slog mit Hjerte,
Hvergang jeg nærmed' mig den kjære Havn,
Hvor min Constance omt mig elske lærte,
Hvor først jeg stammede det hulde Navn.

Af! Verdens Glæder er som oftest korte,
Os Skjæbnens Storme tumle grumt affted,
De lyse Dage ofte bliver korte,
Dg Honning blandes tidt med Bitterhed,
Saa uformærkt neddaler Lykkens Stjerne,
Dg Haabets Fakkell vorder bleg og mat,
Bort Dnskes Maal sig taber i det Fjerne
Dg Modgangs Taage os omhyller brat.

Af Glædens Drom til bitter Sorg jeg vakktes,
Mit skjønne Haab og al min Fryd forsvandt;
Af Riddings-Haand jeg Smertens Bæger rakktes,
Dg onde Tunger Løgne sammenpandte,
Den jeg i Verden over Alt mon statte,
Der i min Barm først tændte Glskovs Gnift,
Hvis Tab mig Intet kunde mer erstatte,
Mig rovet blev ved Rænker, Svig og List.

Rig var jeg ei, o! det var min Ulykke,
Forældrene sig satte derimod,
De vilde ei vor Kjærlighed samtykke,
„Vor Datter“, sagde de, „er ham forgod“.
Constance! af! forfælde du opdaged'
Det skjulte Næt, hvori man fanged dig;
Du saa forfælde at du var bedraget,
Som jeg du var og blev utrokelig.

Dybt saaret var Constances troe Hjerte,
Sig Sukke snege fra beklemt Barm,
I eget Bryst hun dølge vil sin Smerte,
Men af! hun blegned' snart af Sorg og Harm.
Ei Roser pryded' mer de smukke Kinder,
Men tunge Laarer tidt fra Diet gled:
I Livet mer hun ingen Glæde finder,
For skuffet Haab hun sank i Graven ned.

Saa hjerteklemt, saa forrigfuld ifinde
Jeg nu fra Sted til andet tumled' om:
Mit Haab var slukt og ingen Trost at finde.
Hver Plet mig syntes glædelos og tom.
Omfiger Sorgen vil jeg undertrykke
I Svir og Sværm blandt Daarers vilde Barm;
Men af det kun forøged' min Ulykke
Dg tændte onde Lyfter i min Barm.

En Last en anden efter sig mon drage,
Alt mer fra Dydens Bei jeg gik,
Dg da i Dommen intet var tilbage,
Jeg pønsed' paa og snart ifinde fik
Bed andres Tab mit eget at oprette,
Men blev opdaget og for Retten ført,
Dg Lovens Bud man kunde ei forjette,
Ei Bonner hjælp, Undskyldning blev ei hørt.

Nu blev jeg fængslet, dømt, og som Misbæder
Til Straffens Bolig flug jeg vandre maa.
Min Frihed tabt med alle Livets Glæder
Var, hvad jeg nu med Skræk imødesaa.
Her Timerne saa langsomt monne glide,
Dg mørke Tanker gjorde Rinden bleg;
Her gjaldt det kun at tie og at lide,
Mens Tusind Dnsker sig fra Hjertet sneg.

Som Fuglen i sit snevre Bitterfængsel
Urolig stirrer hen mod frie Land,
Saa skued' jeg og ventede med Længsel
Alt finde snart en god, bekvem Stund,
For mig igjen i Friheds Stand at sætte
Dg fly til fjerne Land og Steder bort,
Dg da min Hensigt ingen kunde gjætte,
I Nattens Mulm det mig gelinged fort.

O, Frihedskjær, hvor er du blid at nyde!
Hvo dig har tabt, hans Barm er glædetom;
Dog ene den du Fryd og Fred kan yde,
Som over Næt og Dyd og Lever from.
Ei Flygtningen sig deriblandt kan regne,
Han vennelos og frygtsom vandre maa!
Ham Nag og Mismod følger allevegne,
Paa ingen Plet han tror sig tryk at staa.

Gjort Gjærning kan, som gammelt Ordssprog siger,
Ei gjøres om og ikke endres mer;
Man flygter vel, men Skjæbnen ei undviger,
Den følger, vore Planer kun beher.
Forøvet Brode vist sin Straf indhenter,
Hvis andet ei Samvittighedens Nag;
Gjældbunden Mand betale maa med Renter,
Det feiler ei, det er en sikker Sag.

Nu tumled jeg i Skove, Bjerge, Dale
Saa vide om, fra Sted til andet drog,
I Skjul jeg drog og frygtede for alle,
For hver, jeg saa, af Angest Hjertet slog.
Jeg manglede, og Nøden snart mig tvinger
Alt søge Bytte finde Skjul og Ly;
Men snart en talrig Skare mig omringer,
Jeg greben blev og fængsledees paany.

Der laa jeg da i tunge Baand og Lænker,
Dg Bolt og Boiler trykked' Haand og Fod,
Dog snart igjen ved Snedighed og Rænker
Jeg fængslet brød, paany i Frihed stod.
Jeg skyndte mig i Nattens Mulm at flygte,
Som fredløs Mand jeg atter vanked' om;
Men overalt man kjendte mig af Rygte,
Uffiker var jeg, hvor jeg gik og kom.

At flygte og paany at vorde Fange,
Det varede i mer end tretten Aar,
Dg mere end halvtredstindstve Gange
Jeg fængsles og i Frihed atter staaer,
Jeg streifed' om i Norges hele Rige,
Af Landet ud jeg ogsaa kom iblandt,
Dog kunde jeg min Skjæbne ei undvige,
Der overalt i hver en Krog mig fandt.

Letfindig var min Jdræt og min Tale,
Ustadigt var mit Hjerte og mit Sind,
Jeg elsked' ingen, smigred' nesten alle
Dg drillede saamangen Pige fin.
Men, Tine! da mit Die dig fik skue,
Udelt mit Hjerte snart tilhorte dig,
Vi agted' ei de Farer os mon true,
Vi elsked' omt, os dromte lykkelig.

Saa tidt og ofte ved min Piges Side
Jeg dybt i Lundens stille Skygger sad,
Bi Trofskab svor, vi haabed' Dage blide.
Bi onsked' aldrig mer at skilles ad.
Tidt sagde hun med blid og kjærlig Stemme:
Min Ven, o, var vi hist paa frie Ryst!
Du skulde i min Favn hver Sorg forglemme
Dg finde Fryd og Fred ved dette Bryst.

Frivillig Fængslet selv du gif imøde,
O, elskte Tine, for at redde mig;
Du Skjæbnen delte tro, men ei min Brøde,
Din unge Barin var fast uroffelig,
Du kunde ei din første Elsker glemme,
Ei være trosøs mod din faldne Ven,
Mit Minde dybt i Hjertet du mon gjemme,
Naar Skjæbnens Storme rev mig fra dig hen.

Jeg maatte bort fra dig, min Pige, drage,
At døele stod ei i min egen Magt,
Ei fik dig se, ei Afsked med dig tage,
Som Fange jeg til fjerne Stad blev bragt.
Mit Vænters tunge Vægt vel haardt mon trykte,
Men kued' ei, som Skilsmis' bragte Kval,
Dg hvad mig saaret mest af min Ulykke
Var Tanken, dig jeg mer ei finde skal

Ærkjendelig jeg min varme Tak fremsender
Til dig, som var mig tro i Ve og Vel,
Om end i denne Time Hjertet brænder
Af Onsker om din Lykke og dit Held.
O, kunde jeg for Diet evigt lukkes,
Dog vide, du var glad og lykkelig,
Da rolig saa jeg Livets Lampe slukkes;
I Haabet, Tine, hisset ser jeg dig.

Retsfærdig Gud, som ene Hjertet kjender,
For dig hver lønlig Tanke ligger klar,
I Ydmyghed min Bøn til dig jeg sender:
Tilgiv af Naade, hvad jeg syndet har!
Dg skal min Friheds Sol ei mer oprinde,
Skal Fængslet være Livets Maal og Med,
Saa lad min Sjæl i Dødens Time finde
Den Frihed, som for evig varer ved!

Nu maa jeg lide og med Taalmod drage
Den Straf, som egen Daarskab mig paadrog,
O, vilde man heraf Exempel tage!
Dg af min tunge Skjæbne vorde flog.
Held den, som tidlig Dydens Vej, betrede,
Dg paa sin Vandring altid følger den!
Hans Haab er skjønt, hans Løn er rene Glæder,
Hans Dage svinde blidt og roligt hen.

Pris 10 Ore.

Tilfjæbs i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania.

Trykt i Nikolai Olssens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.